

SOINTULA, B. C. CANADA

Haloo, kaikki Toverittaren lukijat! Tämä on ensi kerta, kun minä kirjoitan Toverittareen. Täältä Sointulasta ei usein näy kirjoja tässä Lasten Osastossa. Täällä on ollut sateisia, ilmoja koko syksyn, mutta viikolla aurinkokin on paistanut.

Minä käyn koulussa viidennessä luokassa. Täällä on ollut sateisia, ilmoja koko syksyn, mutta viikolla aurinkokin on paistanut.

Minä olen kolmentoista vuoden vanha ja haluaisin päästä kirjoittamaan ikäisten Toverittaren lukijoitten kanssa. — Sally Tanner.

MARENGO, WIS.

Hyvät Toverittaren lukijat! Tämä on ensi kerta kun minä kirjoitan Toverittareen. Minä olen kolmentoista vuoden vanha ja olen kahdeksannessa luokassa koulussa. Minulla on yksi sisar, Aili ja viisi veljeä: Matti, Jani, Väinö, Elnari ja Reino.

Minä sain sen kirjan "Erämaassa ja Mallimalla" ja se oli oikein hauska lukea. Meiltä on lyhyt matka kouluun, mutta nyt täällä rakennetaan isoa koulua, niin sitten ei ole pitkä matka mennä kouluun. Täällä on kylmät ilmat ja paljon lunta. Tähän on perustettu sosialistiosasto. Viime kuun 31 p. oli Kansanhaallila osaston avajaisjuhlat. Siellä näytettiin kappale "Kun pitääjän tuli uusi pappi." Oli muutakin hauskaa ohjelmaa. Ei ole näkynyt täältä Marengosta mitään Toverittareesta. Ehkä jo lopetan, toiste lisää. To-veruudella Marla Mattson.

EI YKSIN VOI

Kirj. Jenny Trast.

Näi heillen heivaa pienoistaan, poveleaan unen tuutien lastaan. Sen posket pienoiset kyynelien kastaa, kukaan tunne kalvava rintaa raastaa.

Ain' onkohan lapseni elosi talval valotonta, synkkää syksyistä yötä. Sun täytyykö riistäjän orjana raastaa, aina sortajain hyödyksi tehdä työtä.

Ah, armaani onnen jos turvata voisin, että elosi talval ei orjuutta olisi. Sydän verenikin ilolla uhraisin, elon onnen jos lapseni sillä saisi.

Mutta pienoinen, oi, sitä en yksin voi, elonkurjuutta äitisi poistaa. Vaikka kuinka sulliati ainaan kaikki parhaansa uhrata koittaa.

Siispä äidit, ho! punalippumme luo, kaikki yhtenä kiiruhtakaamme. Eestä aatteen, sen mi vapauden tuo, kaikki kuntomme uhratkaamme.

Joukkovoimalla vaan, voimme vapauttaa pienokasemme orjuuden yöstä. Aika onnekas uusi saavutetaan proletarien yhteistyöstä.

Taistelu elämästä ja kuolemasta

II.

Metsätiellä josta polku kääntyi koitiin, hän äkkiä pysähtyi. Hän meni itse isännöitsijän luo. Opetellai matkalla mitä hänen tultsi sanoa. Isännöitsijä ei varmaankaan ollut mikään ilkeä ihminen. Se oli varmastikin hän joka oli tullut hänen luokseen Tattarbossa, hänen oksissaan suurta honkaa ja sanonut: sinä olet kelpo poika. Hän oli ollut puettu hienoihin turkkeihin ja kultaiset lasit olivat hänellä myös.

Se oli kaukana laaksossa mutta jos hän pitäisi kiirettä ehtisi hän kyllä taksaisn ennen iltaa.

— Isännöitsijä? Jaha, pikku herra

Lasten Osasto

haluaa puhutella isännöitsijää. Mi tähän tuollainen voi tahtoa hänestä. Nils, seisoi vapisten lihavan, puna-naamaisen, tummaviikaisen herran edessä, eikä tiennyt mitä vastata. Paksu herra jatkoi kuitenkin kysymyksiään, kirjoitellen, odottamatta vastausta.

— Oletko sinä lukenut?
— En — kuiskaasi hän.
— Onko sinulla sitten papinkirjaa? pikku luffari.

Paksu herra naurol.
Veri nousi Nilsin päähän ja itku pyrki esille. Samassa tuli muuan herra jolla oli harmahtunut tukka ja suuret harmaat silmät, toisesta huoneesta.

— Tämä pieni herra tässä haluaa puhutella isännöitsijää, sanoi paksu herra.

Harmaa herra tarkasteli poikaa joka katseli maahan.

— Kenen poika se on?
— Omituinen rohkeus paisutti pojan rintaa. Nyt! Hän kohtasi sekunniksi isännöitsijän katseen.

— Matti Stenbergin, vastasi hän selvällä äänellä.

— Val niin, hänen jonka kanssa yhtiöllä on ollut oikeusjuttu? No, mitä sinä tahdot?

— Minä pyytäisin kysyä — eikä isä ja minä — saataisi pitää sitä mökkiä — ja — minä —

Vieraisessa huoneessa soitettiin ja isännöitsijä meni sinne sulki oven jälkeensä.

Nyt oli pahin sanottu ja Nils tunsii itsensä tyytyväiseksi.

Hän sai odottaa koko iläisyyden. Hän katseli pyöreää kelloa seinällä Jalat alkoivat puutua ja nälkäkin vaivaili. Vihdoin kuuli hän askeleita ja isännöitsijä avasi oven.

— Jaha, sinä olet täällä vielä. Niin, näetkös, polkasi sinulle asialle en minä kylläkään mahda mitään, saat sanoa niin isällesi.

Oli kuin olisi hän vaipunut johonkin syvälle, syvälle maanalle. Kain unessa kuuli hän isännöitsijän sanovan paksulle herralle jotain ja molemmat katsoivat toiseen huoneeseen. Herätessään huumaustilastaan huomasi hän olevansa kaukana kotimat-kalla. Rinnassa tuntui jälleen suuri, ammottava tyhjyys ja jokin siellä sisällä särki ja pakotti.

Hän alkoi juosta ja tietämättään puristuivat pienet kädet nyrkkeiksi, mutta hän ei tiennyt että musta ja punanen kukka juuri sillä hetkellä alkoi juurtua hänen sydämeensä. Vi-han ja uhman — — —

Seuraavana päivänä kun isä ja Nils istuivat yksinkertaisen päivällisensä ääressä keittiössä, näkivät he pari herraa ulkopuolella. Nils pudotti lusikkansa ja eilisenä päivänä tuntemansa herpaannus voitti hänet jälleen. Isäkin lopetti syöntinsä.

— Nyt ne ovat täällä, sanoi isä käreästi ja nousi ylös. Nils kiiruhti kamarisiin. Hän ei tahtonut tavata herroja. Jännitettynä kuunteli hän oveilla ja silmät paloivat kuin musta tuli. Herrat tulivat sisälle ja tervehtivät isää.

— Ymmärrätte kai minkätähden tulimme, sanoi toinen.

— Me toivomme että Stenberg ei asetu vastustelemaan, lisäsi toinen.

— Niin Stenberg on jo niin vanha ettei hän kuitenkaan voisi hoitaa tätä, lisäsi ensimmäinen.

Nils ei kuullut mitään isä vastasi. Hänen sisuksissaan poltti ja päässä tuntui pakottavan. Hän puri yhteen hampaistaan ja tuli kasvotiaan aivan kalpeaksi.

— Minä niille näytän — — Hän meni ulos avonaisesta akkunasta, yll pihan ja ylös aitan vinnille. Yksi ainoa ajatus oli seanut vallan hänes-

sä. Seinällä huomasi hän sen jota etsi ja kiviä erään laatikon päälle ulottui hän ottamaan sen alas. Pysyn kylmä teräs tuntui viileältä mutta veri nousi hänen päähänsä ja se kiehuu ja kohisi hänen suonissaan.

— Minä heille näytän — minä.
Eräissä kuluneissa hirvenahkaisen laukussa oli muutamia pyöreitä esineitä. Hän taivutti kolvin ja pisti yhden niistä sisäänsä. Hänellä oli kiire — nyt olivat he rappusilla ja puhelivat.

— Stenberg hommaa siis huutokaupan kuukauden kuluessa, sanoi yksi. Isä meni tupaan. Herrat kulkivat muutaman askeleen. He seisovivat ja katselivat jotain.

— Tämä on hirvijahdin aikana hyvä olemassa, kuuli hän toisen sanovan.

Harmaa valo virtaili sisälle tomuisen ruudun läpi. Hän nojasi vanhaan höyläpenkkiin ja tähtäsi. Veri kiehuu kuin koski, alvoja pakoitti ja sydän oli halkeamaisillaan.

Nyt — — Tuntui kuin ukkonen olisi jyrissyt Laggarin harjulla. Nils ei ehtinyt ajatella mitään. Punertava aurinko nousi hänen silmiensä eteen mutta laskeusi heti jälleen ja tuli pimeä yö.

Kun isä ja molemmat herrat tulivat ylös löysivät he hänet makamassa särkyneen peysyn vierestä kalpeana ja kasvat verta vuotaen. Seuraavana päivänä kuiskailtiin kylässä että Matti Stenbergin poika oli yrittänyt tehdä itsemurhan.

Huutokauppa oli ohitse. Aikaisin aamulla oli Nils ollut jälkeillä auttaen tavaroita ulos pihalle. Kristuksen kuva, arku jonka sivuhen oli maalattu punaisia ja keitaisia enkelit, suuri porsilinporras ja paljon muuta mihin hän oli hyvin kiintynyt. Oli ollut paljon väkää ja Nils oli hiipinyt pois tyhjälle aitan vinnille, sillä kaikki katselivat häneen niin oudosti. Siellä seisoi hän kauvan mutta tuli alas ja meni metsään kunnes luuli huutokaupan loppuneen.

Oven edessä seisoi hevonen ja käräyt. Isä lähtee köyhäntalolle. Huumaava tunne valtasi hänet. Hän jäisi nyt aivan yksin. Isä, Sofi ja ajomies tulivat ulos. Isä näytti hänen mielestään vanhemmalta kuin eilen. Sofi piti esiliinaansa silmien edessä. Vaivaloisesti kiipesi isä kärryille.

— Jumala olkoon kansanne. Hänen äänensä tuntui tulevan toisesta mailmasta, kasvat olivat jäykistyneet ja katse suuntautui kaukaisuuteen. Sitten näki hän Nilsin ja katseeseen tuli jonkun verran eloa.

— Käyttäydy hyvin Erk Oslin luvna sanoi hän, kun ajomies hoputti hevostaan ja kärryt lähtivät liikkeelle.

Nils ei voinut sanoa mitään. Hän seisoi ja hänen rintaansa puristi äärettömä paino. Hevonen ja kärryt katsoivat tien polvekkeessa viheriään metsään. Silloin juoksi hän aitan seinälle, vaipui maahan pehmeälle sammaleelle ja itki niinkuin vain pieni koditon polkaparka voi itkeä.

YKSI PIENIMMISTÄ

(Jatkoa seitsemänneltä sivulta)

— Se on meidän vanha Lotte varastosta, sanoi mies joka oli tullut. Minä luulen että hän kuolee, valitmo kyllä lyö vielä vaikka heikosti. Hänellä on pieni loukkaantuma kädessään, mutta se ei ole voinut vaikuttaa näin pitkää pyörtymistä. Hänellä täytyy olla sisäisiä vammoja. Miten hänen kasvonsa ovat kalpeat ja minusta näyttää hänen ihonsa kuolleen iholta. Sellaista väriä ei ole kelloin elävällä olennolla.

Hän katseli häntä ystävällisesti, melkein rakkaudella.

— Hänen on niin kova maata, sanoi hän hellästi, ja asettautui itse epämuikavaan asentoon voidakseen paremmin nojata ruumista.

— Rakas Lotte! Rakas pikku Lotte, onko sinun nyt hyvä olla?

Hän kannatti käsivarrellaan tytön hartoilta. Väristys kulki läpi tuon liikkumattoman ruumiin ja valoisa hymy levisi vanhoille rumille kasvoille, samalla kuin ruumis ikäänkuin painui kokoon. Mies joka piteli häntä tunsii sen ja ymmärsi. Se oli kuolema.

Hän puristi tuota epämuodostunutta ruumista käsivarrelleen ja muutama kyynel tpahti kuolleen hajallaan olevalle, mustalle tukalle.

— Kuinka usein enkö sinulle sanonut että sinä tulet saamaan kaunilan kuolinilmoituksen, sanoi hän kulekaten kuolleelle. Uskollinen, vanha Lotte, sinä saat sen! Ei kukaan mailmassa pitänyt sinusta, sinä uskossa elit ja kuolit. — Lotte, Lotte, me pidimme niin äärettömästi sinusta, sinä värähdyskeskseen kuolleen kasvoilla hiljaisen, onnellisen ja tyytyväisen ilmeen.

Hän laski kuolleen varovaisesti alas ja hän tunsii ilon värähdyskeskseen olemassaan nähdessään kuolleen kasvoilla hiljaisen, onnellisen ja tyytyväisen ilmeen.

— Sanotaan että kaikki ihmiset ovat yhdenarvoisia lain edessä. Kokemus on kuitenkin työläisille opettanut, että asiantalaita ei ole niin. Lain käytäntöpanijat katselevat suopeammalla silmällä sellaista henkilöä, jolla on paksumpi rahakukuro.

— Suurimmat henget saattavat tehdä mitä suurimpia virheitä, jama on kuin mitä suurinta hyötyä, ja ne jotka etenevät hyvin hitaasti, voivat jos aina noudattavat oikeaa tietä, päästä paljoa pitemmälle kuin ne, jotka juoksevat ja joutuvat syrjäpoluille. — Descartes.

Kenelle ei vielä tule Toveritar tilatsoon sen heti!

KIRJOITAKAA

tai käykää Toverin konttorissa silloin kun tarvitsette ostaa Fountain kynän. Se on ainoa kynä jolla voitte kunnollisesti kirjoittaa ystävilleenne, liikututtavilleenne, tai — jos teillä sellaista on olemassa — HEILALLENNE.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjoissa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. via kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Ahjoissa, joka torstai, kello 2 j.p.p. Osote: 315—10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-ilta, kello 8. — Osote: 719 Montana Ave.

+++++
+ NEW YORKIN SUOM. NAISTEN +
+
+ OSUUSKOTI +
+ JA PAIKANVALITYS-TOIMISTO +
+ 241 Lenox Ave. & 122 St. +
+
+ Telefooni: 818 Morning side +
+++++